

Sűvít a sivárság,
csak alig hallani,
a közöny nyirka
átüt a falakon,
a szobákon, a testeken,
a végig kigombolt
vagy gombjavesztett lelkeken,
csak mímeljük, csak játszuk
azt, hogy minden rendben.
Istennek háttal várakozunk csendben,
de nem jön egy vonat sem,
megváltó szerelvény,
minden csupa(sz) látszat,
foszló tünemény.
Gyomrunk összeszorul,
kiszárad a szánk.

Uram, olykor-olykor
nézz le te is ránk,
maszkok sűrűjében
keresd az orcánk,
szólíts meg bennünket,
mondd ki a nevünk,
mielőtt az abroncs lehull
és mi szétesünk...

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Cseh Katalin

Látó Szépirodalmi Folyóirat